

Blog: Mijn vrijwilligersavonturen

Mijn vrijwilligersavonturen

Doe je zelf eigenlijk vrijwilligerswerk? vragen mensen mij vaak. Natuurlijk, zou ik bijna willen zeggen. Vandaag werd ik uitgedaagd door Heleen van [The Happy Volunteer](#) om een blog te schrijven over wat mijn vrijwilligerswerk mij oplevert en opgeleverd heeft.

Is dat altijd de motivatie om het te doen, dat het wat oplevert? Nee. Maar echt, het levert altijd wat op. En dat is dus niet egoïstisch, dat is gewoon gaaf! Ik pak de handschoen graag op en geef deze energie graag door, dus ik ga zelf ook mensen uitdagen om hun verhaal op te schrijven. Het lijkt me zo gaaf om al die verhalen te lezen. En inspirerend, zowel voor andere vrijwilligers en voor de twijfelaars. Zeker ook voor organisaties die met vrijwilligers werken, want waaaaaarom doen al die mensen vrijwilligerswerk? En waarom bij jou?

Wat ben ik bang dat dit een lang verhaal wordt... Want ik heb toch best veel vrijwilligerswerk gedaan. En het was allemaal zo heerlijk! Ik probeer het kort te houden, lieve lezers.

Actie!

Als kind begon ik al een inzamelingsactie voor Pieterburen. Ik en een vriendinnetje wilden iets doen wat belangrijk was, we wilden iets betekenen. We gingen gewoon de deuren af, zochten contact met Pieterburen en vroegen onze ouders het geld over te maken. Wat voelden we ons volwassen! Het was heerlijk om iets te betekenen, voor de zeehondjes in dit geval (wie wil dat nou niet). Op mijn 17e werd ik voorzitter van Jongeren Milieu Actief in Eindhoven. Idealistisch als ik was wilde ik mensen ervan bewust maken dat het anders kon, minder vlees eten en minder vaak de auto pakken. Met ludieke en positieve acties en een groep vrienden gingen we de stad in. Ik stopte toen anderen hardere acties wilden, dat is niet mijn stijl.

Een week lekker spelen

Om vervolgens vrijwilliger te worden bij De Speelweek van Buurtwerk Eindhoven. Een week op kamp met kinderen uit Tongelre en een batterij vrijwilligers. Die vrijwilligers waren kegezellig en werken met kinderen gaf me zoveel plezier en voldoening, dat ik een week vakantie nam om een blokhut te delen met 20 vrijwilligers en 50 kinderen. Wat me dat opleverde? Mijn baan! Ik werd gevraagd om te solliciteren toen er ziektevervanging nodig was in het kinderwerk. Ik bleef en werk nu al 20 jaar voor dezelfde organisatie.

Buurtwerk fuseerde met 10 andere welzijnsorganisaties, en een lang verhaal kort, nu werk ik al 10 jaar met zo veel plezier voor [Eindhoven Doet!](#) Die zag ik natuurlijk toen in de verste verte niet aankomen, maar GOUD! Daar deed ik het dus niet om. Het was gewoon leuk, de energie van de kinderen en de andere vrijwilligers en het plezier wat we hadden. Kinderen een leuke vakantie kunnen geven en bij kunnen dragen aan hun ontwikkeling, dat was wat het me gaf. En er waren mensen nodig, want zonder vrijwilligers... je weet wel, kan er zoveel niet gedaan worden.

Bijzijn is meemaken

In mijn herinnering was ik daarna even gestopt met vrijwilligerswerk. Ik deed nu wat ik het liefste deed en kreeg daar ook nog voor betaald. Maar nu ik erover nadenk, stopte ik niet echt. Ik hielp bij verschillende festivals in Eindhoven, achter de bar of achter de kassa. Waarom? Ik werd gevraagd! En deze klussen zijn een geval van bijzijn is meemaken. Een onderdeel zijn van al die gave dingen die er in onze te gekke stad worden georganiseerd.

Blog: Mijn vrijwilligersavonturen

Guilty Pleasure

Ik ging dus werken bij Eindhoven Doet, en dat is best gevaarlijk, moet ik zeggen. Want nu komen al die toffe klussen onder mijn neus terecht, leer ik elk jaar weer tientallen superleuke, betrokken, belangrijke en inspirerende organisaties kennen. Toen ik pas als adviseur aan de slag was, miste ik het kunnen bijdragen aan de ontwikkeling van kinderen die wel een extra zetje kunnen gebruiken. En om ongegeneerd te kunnen genieten van kinderboeken, mijn guilty pleasure (pleasure is eigenlijk nooit guilty, maar goed da's een ander gesprek).

Dus ik sloot me aan bij De Voorleesexpress, een project van De Bibliotheek Eindhoven. Hier kreeg ik precies wat ik hoopte (én een gratis bieb abonnement, bonus!), heerlijke middagen met twee zusjes in de boeken. Ik moest ze behoorlijk verleiden om te lezen, maar dat maakte het juist leuk! Ik kon mijn creativiteit en enthousiasme er helemaal in kwijt.

Delen is fijn

Deze oproep zie je vaak op sociale media. Het is een vraag; wil je dit bericht delen. Ik denk dan altijd, ja, delen is fijn! Het is heerlijk om te delen met anderen wat je te delen hebt. Zo ervaar ik dat ook bij [De Liefdesdokter](#). Ik heb een boel geleerd over het belang van je verbonden voelen, met jezelf, met de ander en met de samenleving. Daar heb ik ook een boel in te geven en daar word ik zo blij van. Dus, ja, dat is ook een bonus, en wel een hele dikke. Met je eigen talenten en passies bij kunnen dragen.

Ik weet niet eens waar ik moet beginnen wat De Liefdesdokter me allemaal oplevert. Fijne vriendinnen, een plek om mezelf te zijn en nog meer te worden, zo veel mooie ervaringen dat ik daar alleen al een blog, wat zeg ik, een boek over zou kunnen schrijven.

Blog: Mijn vrijwilligersavonturen

Samen met een mooie club leren over verbinding, een organisatie die mijn waarden deelt, fijne activiteiten voor andere organisaties en voor onszelf, de mooie verhalen die mensen delen en de kleine, lieve, ludieke bijdragen aan verbinding die ik mensen mag geven als Liefdeszuster.

De mooiste stad van het land

Dit jaar hielp ik ook bij Eindhoven Museum met het Museum door de stad. Als chauvinistische Eindhovenenaar dacht ik daar mijn steentje wel te kunnen bijdragen! Het leverde me hele toffe dagen op, leuke ontmoetingen en prachtige verhalen van mensen over hun leven in de stad.

Blog: Mijn vrijwilligersavonturen

Verhalen ophalen

En ja, ik ben weer met iets nieuws begonnen! Ik zag een vacature bij de buurtorganisatie in mijn eigen buurt. Portretten van buurtbewoners schrijven voor de maandelijkse nieuwsbrief. He-le-maal mijn klus, mijn nieuwsgierigheid naar het verhaal van mensen komt samen met het genieten van schrijven. Yes! Ik begin deze kerstvakantie met mijn eerste interview en ben zo benieuwd met wie allemaal deze klus me in contact gaat brengen!

De uitdaging

Tot zover mijn vrijwilligersbio! Ik daag Joep Wijsbek uit, die me altijd weet te inspireren met zijn proactieve aanbod aan organisaties. En Khaldoun Daghmach, die in zijn korte tijd in Nederland al veel verschillende vrijwilligersklussen heeft opgepakt.

Voel jij je ook uitgedaagd, zelfs zonder dat ik je naam noem? Daar hou ik van! Stuur me je verhaal en wij zetten het met liefde en trots op onze website. Ik hoop op een mega volle [mailbox!](#)

Laat me meteen even weten of we je verhaal ook met Heleen mogen delen? Zij is de aanstichter van dit vuurtje, dus ook op haar website mag het verder branden!

Diana van den Eijnden